Kız ve Tavşanlar

Çınar BİBER

Kız ve Tavşanlar

Çınar BİBER

Mira büyük bir bahçesi olan küçük bir evde yaşıyordu. Burnunun üzerinde çilleri ve aralık dişli bir gülümsemesi vardı. Hardal sarısı tulumunu giyer, dalgalı siyah saçlarına mavi bir toka takardı. Mira hayvanları çok sever ve kendine ait bir evcil hayvanı olmasını hayal ederdi. Her gün kuşları ve böcekleri izler, bakabileceği bir arkadaş isterdi.

Güneşli bir sabah Mira ve annesi hayvan barınağına gittiler. Mira, ne olur ne olmaz diye kemerine küçük yeşil bir kese takmıştı. Sıcacık bir köşede iki tavşan yan yana oturuyordu. Biri, bir gözünün üzerinde kahverengi bir lekesi ve minik çanlı kırmızı tasması olan krem beyazı bir tavşandı. Diğeri ise beyaz göğüslü, bir kulağı sarkık ve lavanta rengi tasmalı, sıcak gri bir tavşandı.

Nazik bir barınak görevlisi Mira’ya, “Bu ikisi en iyi arkadaş. Her şeyi birlikte yaparlar,” dedi. Cesur olan Pip hemen kafesin kapısına zıpladı. Utangaç olan Clover hemen arkasında kaldı ama kehribar rengi gözleriyle dışarı baktı. Mira’nın kalbi eridi. “İkisini de istiyorum,” dedi. “Birlikte kalmalılar.” Annesi gülümsedi ve başını salladı.

Eve döndüklerinde Mira tavşanlara özel bir yer yapmak istedi. Büyük bir ahşap kutu buldu ve bahçenin sessiz bir köşesine koydu. “Burası sizin yeni yuvanız olacak,” dedi Pip ve Clover’a. Pip pembe burnunu oynatıp hemen keşfe çıktı. Clover da onu izledi, sarkık kulağı Pip’in yanına sürtünüyordu.

Mira yuvayı ferah ve güvenli yapmak için çok çalıştı. Zemini yumuşak samanla kapladı ve tavşanların kıvrılıp yatabileceği küçük saklanma delikleri ekledi. Küçük bir ahşap tünel ve otlardan bir perdenin arkasına sıcacık bir köşe yerleştirdi. “Her tavşanın güvenli bir yere ihtiyacı vardır,” dedi. Pip minik çanını çalarak tünelin içine girip çıktı.

Clover en çok sıcacık köşeleri sevdi. Sessiz bir saklanma yeri buldu ve oraya kıvrıldı. Pip kısa sürede onu buldu ve yanına sokuldu. Birbirlerinin tüylerini temizlediler ve burun buruna dokundular. Mira uzaktan izledi ve içi ısındı. “Siz ikiniz asla yalnız kalmazsınız,” diye fısıldadı. Tavşanlar birlikte mutlu ve güvende görünüyorlardı.

Mira her gün okuldan sonra tavşanları ziyaret ederdi. Onlara taze marul ve çıtır havuç getirirdi. Pip sevinçle kulaklarını oynatarak daireler çizerek zıplardı. Clover daha yavaş takip eder, kehribar rengi gözleri yumuşak ve sakin olurdu. Tünelde saklambaç oynarlardı. Mira onların komik oyunlarına gülerdi. Bahçe mutlu seslerle dolardı.

Bazen Mira hiç kıpırdamadan oturur ve sadece izlerdi. Pip her yeni köşeyi keşfeder, öncülük ederdi. Clover hemen arkasından gelir, her zaman arkadaşının yanında olurdu. Dinlendiklerinde tüylü bir top gibi birbirlerine sokulurlardı. Mira, en çok birlikteyken mutlu göründüklerini fark etti. Evcil hayvanların da tıpkı insanlar gibi arkadaşlık hissedip hissedemeyeceğini merak etti.

Bir öğleden sonra yüksek bir ses Mira’yı yerinden sıçrattı. Bir dal düşmüş ve tavşanları korkutmuştu. Pip çanı çınlayarak tünele koştu. Clover saklandığı yerde titriyordu. Mira yumuşak bir sesle, “Sorun yok, küçüklerim,” dedi. Tavşanlar sakinleşene kadar kulübenin yanında oturdu. Yavaşça Pip dışarı baktı, Clover da onu izledi. Yeniden güvende hissettiler.

Mira tavşanların birbirlerine ne kadar güvendiğini fark etti. Pip korktuğunda Clover'ın sakin varlığı ona yardım ediyordu. Clover utandığında Pip'in cesareti ona güç veriyordu. Onlar bir takımdı. Mira, "Bir arkadaşın olması her şeyi daha iyi yapıyor," diye düşündü. Onları bir arada tuttuğu için gurur duydu.

Mira yuvalarını daha da güzelleştirmeye karar verdi. İkinci bir tünel ve daha fazla sıcacık köşe ekledi. Saklanma yerlerine yumuşak yosun koydu ve girişin yanına minik bir çan astı. Pip yeni tüneli hemen keşfetti. Clover yeni bir saklanma yeri buldu ve yerleşti. Sanki “Teşekkürler, Mira!” der gibiydiler.

O akşam Mira bir defterle oturdu ve tavşanların resmini çizdi. “Pip ve Clover en iyi arkadaş. Asla yalnız kalmazlar,” diye yazdı. Birbirlerine sokulmuş, uykularında burunları seğirirken onlara baktı. Kendini de mutlu ve güvende hissetti. Evcil hayvanların bir arkadaşla daha mutlu olabileceğini öğrenmişti.

O günden sonra Mira, Pip ve Clover en iyi arkadaş oldular. Her güneşli öğleden sonrayı bahçede birlikte geçirdiler. Mira onlara dallardan ve taşlardan küçük bir engelli parkur yaptı. Pip çanı çınlayarak kolayca üzerinden zıpladı. Clover daha dikkatli takip etti, sarkık kulağı zıplıyordu. Birbirlerini cesaretlendirdiler.

Tavşanların yuvası mutlu anlarla doluydu. Pip Clover’ın yanına uzanır ve gözlerini kapatırdı. Clover onun tüylerini nazikçe temizlerdi. Mira onlara karahindiba yaprakları getirir ve onların yemelerini izlerdi. Bazen o da bahçede onlara katılır, çimenlere uzanıp bulutları izlerdi. Hep birlikte huzurluydular.

Mira arkadaşlığın bir hazine olduğunu öğrendi. Pip ve Clover’ın birbirleri sayesinde nasıl geliştiğini gördü. Asla sıkılmaz ya da yalnız kalmazlardı. Küçük yuvaları güvenli, mutlu bir yerdi. Mira onların arkadaşı olduğu için kendini şanslı hissetti. Hayvanların da tıpkı insanlar gibi duyguları olduğunu biliyordu.

Ve böylece kız ve tavşanlar mutlu bir şekilde birlikte yaşadılar. Mira’nın bahçesi mutlu zıplamaların ve minik çanların sesiyle doldu. Pip ve Clover her gece sıcacık yuvalarında birbirlerine sokuldular. Mira onlara güvenli ve mutlu bir hayat verdiğini bilerek gülümsedi. Üçü en iyi arkadaştı ve kalpleri sevinçle doluydu.